

dette Diemed, at jeg har store Betænkelig-
heder ved at paalægge den, naaget jeg
selslyfølgelig ellers sympatijserer med, at
ogsaa Arbeiderne i Søfart og Fiskeri
faae den samme Fordel som Andre; men
jeg tror, at det bliver en meget for betyde-
lig Afgift at lægge paa Arbeidsgiverne, saa
meget mere, som en meget stor Del af dem
ikke ere synderlig bedre stillede end selve
Medhjælperne. Naar man bruger denne
Beregning, altsaa 1/2 Kr. pr. Tons, til at
udregne, hvorledes det stiller sig i de enkelte
Tilfælde, vil man se, at et Seilskib paa
200 Tons, der kan være meget lidt værd
og kun giver en meget lille Indtægt, altsaa
skal udrede til dette enkelte Diemed en Stat paa
ca. 100 Kr. om Aaret, og for at nævne et lidt
større Forhold, saa skal jeg nævne, at Mar-
stal Kommune har en Handelsflaade paa
24,000 Tons. Naar nu en Sum som denne
— og den bliver rimeligvis større — skal
lægges paa denne Kommune, vil den komme
til at udrede aarlig 12,000 Kr. til dette
Diemed. Jeg skal bemærke, at hele Kom-
munens Budget er saadant Noget som
20,000 Kr., og den vil nu til dette Diemed
— blot efter de smaa Tal her i Lovforslaget,
som ganske sikkert ville blive betydeligt større
— komme til at udrede 12,000 Kr. aarlig.
Jeg tror, at man maa have megen Betænte-
lighed ved at anvende denne Lov ogsaa paa
Søfarten, og at man maa træffe andre
Bestemmelser der end de, der gælder for
andre Virksomheder, og jeg vil derfor tillade
mig at henlede det eventuelle Udvalgs Op-
mærksomhed paa denne Side af Sagen.

Svøde: Jeg skal ikke opholde det høje
Thing over 3 Minutter.

Formanden: Det erede Medlem
behøver ikke at være saa nøieregnende med
Minutterne, thi Sagen gaar over; vi kunne
ikke blive færdige i Dag.

Svøde: Jeg vil tillade mig at henlede
det eventuelle Udvalgs Opmærksomhed paa,
at man ikke træffer den rette Maade ved at
ville paaligne Bidragene efter den Arbeids-
løn, som er udbetalt; thi derved bliver der
ifølgelig lagt en Bøde paa dem, der lønne
godt. Foruden at lønne godt skulle de ogsaa
betale en forholdsvis stor Andel til Dækning
af Udgifterne ved Ulykkestilfælde. Jeg er
erlig med de erede Talere, som have hævdet,
at man ikke bør ved denne Lov forstikke Alle
og Enhver, men kun dem, som have vist, at
de selv ville bidrage Noget til deres For-
sikring, ved at være Medlemmer af en
Sygefasse eller paa anden Maade. Iøvrigt

skalde jeg mene, at man kommer ind paa et
Omraade, hvor man maaste ikke med fuld
Frie har Ret til at gaa ind. Det er nemlig
dette, at gaa ud fra den Forudsætning, at
alle Arbeidsgivere have Raad til at offere
Noget; thi vi maa vel erindre, at der er
mange Arbeidsgivere, der have vanskeligere
ved at komme ud af det, end selve Arbeiderne.
Det er for Tiden i en vis Grad Arbeiderne,
der diktere den Fortjeneste, som Fabrikkerne
kunne faae frem, og jeg kunde nævne ad-
skillige Fabrikker, som ikke have noget Ud-
bytte eller have et overmaade ringe Udbytte,
saa det forekommer mig at være vel stærkt
at forlange, at disse skulle udrede Noget til
Forsikring, hvor Vedkommende, som faae
Ret til at nyde Understøttelsen, ikke yde
Nogetsomhelst.

Formanden: Da Tiden er saa langt
fremrykket, og da det ogsaa følger af sig
selv, at den erede Indenrigsministers Fore-
drag ikke kan blive kort — der vil dertil
behøves lang Tid — anser jeg det for rig-
tigt at standse her for at fortsætte paa
Mandag.

Dagsordenen for næste Møde vil være:

1) Fortsættelse af første Behandling af:

Forslag til Lov om Arbeidernes Sik-
ring mod Følgerne af Ulykkestilfælde
under Arbeidet.

2) Valg af 9 Medlemmer til et Udvalg angaaende:

Forslag til Lov om anerkjendte Syge-
kasser.

Mødet hævtes Kl. 4.25!